

Împotrivirea umană și reacția divină

Miercuri, 8 februarie 2006

Gili Cârstea

Acum o sută de ani, o stimată doamnă lipsită de educație școlară reușea să înțeleagă și să explice principiile care guvernează liberul arbitru pe care astăzi teologii creștini nu le înțeleg și nu le apreciază. Iată ce spunea ea, comentând eșecul lui faraon în a se lăsa convins de cererea lui Moise:

“Ceea ce a făcut faraon va fi făcut iar și iar de oameni până la încheierea timpului de har. Dumnezeu nu nimicește pe nimeni; dar când cineva reprimă convingerea, când întoarce spatele dovezilor, el seamănă necredință, și va secera ceea ce a semănat. Așa cum s-a întâmplat cu faraon se va întâmpla și cu el. Când asupra adevărului strălucește lumină și mai clară, el o întâmpină cu mai multă împotrivire, iar lucrarea de împietrire a inimii continuă cu fiecare lepădare a luminii crescânde. Noi trebuie să vorbim cu simplitate celor nepocăiți despre modul în care oamenii își distrug singuri sufletele. Nu trebuie să spuneți că Dumnezeu este vinovatul, că El a luat o decizie împotriva omului. Nu, El nu dorește ca cineva să piară, ci toți să vină la cunoștința adevărului și în căminul eternei străluciri. Nici un suflet nu este părăsit de Dumnezeu, abandonat pe drumul lui, atâta timp cât mai există o speranță de salvare. Dumnezeu insistă pe lângă oameni cu apeluri, avertizări și declarații de compasiune, până când orice oportunitate sau privilegiu ajunge cu totul zadarnic. Răspunderea este asupra păcătosului. Rezistând Duhului Sfânt astăzi, el pregătește calea pentru următoarea împotrivire față de lumină, care vine cu putere și mai mare; și astfel el avansează de la un nivel de indiferență la altul până când, în final, lumina nu mai reușește să-l impresioneze, iar el încetează cu totul să mai răspundă Duhului lui Dumnezeu” (RH 17 feb 1891).

Prin urmare, Dumnezeu nu împietrește și nu nimicește pe nimeni. Se putea spune mai clar decât atât? Omenirea se află într-un război spiritual, iar miza este sufletul uman. Nimicitorul se ocupă cu împietrirea și apoi cu nimicirea, iar Dumnezeu cu protecția și descoperirea adevărului pentru a salva pe oricine. La mijloc se află voința liberă a individului. Procedura lui Dumnezeu este complet diferită de cea a diavolului. Duhul Sfânt oferă oricui raze prețioase de lumină, pe măsura capacității fiecăruia de a le asimila. Când acestea sunt refuzate, Duhul Sfânt vine cu raze și mai clare de lumină, căci omul este într-o situație

primejdioasă. Cu cât împotrivirea crește, cu atât crește lumina și interesul cerului pentru el. Interesant, când împotrivirea crește, Duhul Sfânt nu își reduce efortul – sau cum spunem noi, Se retrage treptat – ci oferă lumină tot mai clară. Problema este cu mintea firească despărțită de Dumnezeu, care se întunecă pe măsură ce refuză lumina soliei lui Dumnezeu în slava ei crescândă.

Așa s-a întâmplat la Minneapolis în 1888. Dumnezeu a oferit acelor frați “raze prețioase de lumină” și, ceea ce este extrem de important, le-a comunicat prin persoana în care aveau încredere că acele raze sunt autentice. Dar pentru că nu se potrivea cu concepția lor despre adevărul prezent, ei au refuzat solia, au refuzat pe mesageri și au întors spatele canalului de comunicare ce le confirma autenticitatea soliei. Este adevărat, acolo a fost doar “începutul” soliei îngerului pe care poporul o aștepta să lumineze pământul. Fiind doar “începutul,” ei nu au recunoscut-o și nu au crezut că așa ceva se poate dezvolta în ploaia târzie și marea strigare. Opozanții, grupul liderilor de la Battle Creek, și-au astupat urechile spre a nu auzi că “marea strigare a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Mântuitorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (RH 22 nov 1892).

Pe măsură ce confirmările că solia este din partea lui Dumnezeu se înmulțeau, ei căutau noi argumente spre a împiedica răspândirea ei. Ascultați:

“Este un păcat îngrozitor în ochii lui Dumnezeu ca oamenii să se așeze între popor și solia pe care El vrea să le-o trimită, așa cum fac unii dintre frații noștri acum. Sunt unii care, ca și iudeii, încearcă imposibilul ca să facă fără efect solia lui Dumnezeu. Aceștia care se îndoiesc ar trebui ori să primească lumina adevărului pentru acest timp, ori să se dea la o parte din drum, ca alții să aibă ocazia să primească adevărul” (1888 EGW Materials, 388-488).

Din păcate, ei nu s-au dat la o parte din drum și nici un au primit solia.

Generația prezentă a moștenit de la ei credința că solia neprihănirii lui Hristos, așa cum a fost ea prezentată de frații Waggoner și Jones, nu se poate dezvolta în ceva așa de glorios cum este ploaia târzie și marea strigare. De aceea biserica încearcă tot felul de strategii și campanii, programe și exerciții, în speranța că Domnul Se va milostivi de zelul nostru și va trimite ploaia. O variantă modernă a zelului preoților de pe Carmel.

Până acum, totul a fost zadarnic. Marea strigare nu se aude, iar ploaia se încăpățânează să nu cadă. Și nu va cădea până când nu vom reuși să înțelegem natura focului din cer oglindită în neprihănirea lui Hristos “în legătură cu legea,” așa cum a fost ea trimisă prin frații Jones și Waggoner. Iar pericolul enorm care ne pândește în acest proces este că persistența în refuzul de a aprecia lumina crescândă a soliei ne va face incapabili să răspundem lucrării Duhului Sfânt. Numind lumina întuneric, dezvoltarea ei ne va face să o declarăm cu mai mare zel a fi întuneric, până când ne vom desprinde singuri de lucrarea lui Dumnezeu pentru timpul nostru.

Istoria este martoră că acesta este un caz disperat, pe care nici măcar bunul Dumnezeu nu îl mai poate remedia.